

Джаз-мадэрн

Ты босая, і лёгкая,
і нейкая далёкая,
глядзіш не «на», а «паўз»
у рэдкім рытме паўз.

З паветрам нешта лётае,
а ты такая лёгкая,
што прыпыняеш час,
як танчыш гэты джаз,
свой джаз-мадэрн паўторна,
у чацвяргі й аўторкі.
А побач людзі лётаюць,
як на фуршэце лёкаі.
З яе вачэй і музыка,
з яе вачэй і рызыка,
а гузакі як гузікі —
тут не патрэбна фізіка.

А дома ў інтэрнаце
на цёртым ламінаце,
як на вялікай сцэне,
ты зноў у джаз-мадэрне.

Гэта не зразумее
ніхто апроч,
як разводзілі дні
і яднала ноч.
Як пад коўдрай адной
засыналі хутчэй
і хацелі яшчэ.

Гэта не зразумее,
але каму
нам тлумачыць,
як варта пражыць зіму.
Тут звычайная справа:
ці то зімуй,
ці сумуй.

Я сумую, бо ў суме
было нас больш,
выпіваю ўспаміны
свае нагбом.
Палароід каштуе
зашмат у.е.,
але шанцы дае

пакідаць фотаздымкі
амаль штодня.
Тваё месца яшчэ
ніхто не заняў.
Пацалункі з каханкамі

не лічу,
на НГ да цябе
не лячу.

Толькі нібы памёр
недзе мой вар'ят:
так спакойна пралічваю
варыянт.
Хай бы лепей спазняцца
на цягнікі
ў час такі.

Марока

Чарнявае дзяўчо з Марока
збірае рыжыя, як ты.
І нават ад начнога змроку

гараць ад оранжаў сады!

І старажытныя багіні
на ліру памянялі цытру.
Давай бульбяны край пакінем,
калі нам свеціць рыжы цытрус.

Le romme de terre і апельсіны,
як ні кажы, — звычайны яблык.
А варыянт заўжды адзіны,
калі ў радок кладуцца ямбы.

З такіх цаглінак, як ты,
будуюць сцены.
У хаце граюць каты
начныя сцэны.

Іх традыцыйны фінал
бліжэй да ранку.
Адкрыў бутэльку віна,
закрый фіранку.

З табой адзін негатыў
апошнім часам.

Жывуць са мною каты,
хоць лепш сам-насам.

Наш традыцыйны фінал
бліжэй да ранку.
Чыя, урэшце, віна?
Спытай у Франка.

Змяні ды пералічы
свае лекалы.
Я зразумеў уначы
ўсяго Шагала.

Я быў ва ўсіх яе адтулінах,
але не ведаю, адкуль яна
ўзялася раптам у жыцці
і як мне быць: пакінуць ці

ісці шукаць вяртання нейкага,
каб зноў узмахвала мне вейкамі
і пазірала так нявінна.
Скажы, якая пупавіна

трымае з ёю, што і месяца

быць аднаму не атрымаецца.
Усё навокал — яе меціны,
а што знутры, як яе станцыі.

І не дае хады, нібыта
каменьчык дробненькі ў ботах.
Дай мне нябеснага блакіту,
скажы: «Ідзі далей, Мікіта».
А ты трымаеш — ну чаго ты?

Вуду

Ты катуі яго шчырасцю, калім ласкай,
бо ў цябе ён найлепшы на свеце хлопец.
Будзь з ім побач паўсюль: і ў Глыбокім, і ў Глазга,
і пабачыш, на колькі ўпартасці хопіць.

Ты трымай яго хітрасцю, рабі выгляд,
што табе падабаюцца яго ўчынкі,
а калі тая птушка папросіцца ў вырай,
тады ўсё да апошняга кораня вырві,
і яму не захочацца тых далячыняў.

Не прасі дарыць кветкі, кампліменты сама яму
гавары і яшчэ сама пішы вершы.

Ды трымай пад сабой, як пад ігам Мамая,
а пасля, калі нораў ягоны стрымаеш,
усміхніся і ўзмахні проста моўчкі вейкамі.

Калі рыбка трапіла на тваю вуду,
ляльку вуду трымай у руках сваіх моцна.
Ты адна ў яго зорка, што свеціць усюды.
Яму болей не трэба іншага сонца.

Паўсюдна піліцца бабло

Паўсюдна піліцца бабло,
а ты прыгожая такая.
Цябе я з танцаў сустракаю,
ды помню: піліцца бабло.

Твой кожны вершык — пра каханне.
У ім твой роздум і настрой,
як ты са мной альбо з сястрой.
Таннеюць акцыі кампаній.

Паўсюдна піліцца бабло,
і грошы дзеляцца няроўна.
А ты адна, як Бандароўна.
І што мяне з табой звяло?

Дзесяць за ноч!

Дзесяць за ноч!
Я рэкорды не стаўлю,
толькі цяпер
маю надзею, маю падставы,
маю цябе.

Ты ўсё здзіўляешся нашае
тоеснасці,
як у пустым мы змаглі непустое знайсці,
нешта стварыць з дзікіх фарбаў і нот:
дзесяць за ноч.

Ты мне даруеш усе мае колкасці.
Дзесяць за ноч — тут жа справа не ў колькасці.
Ставіш на кон, рызыкуеш усім
і аддаешся зусім.

Ды не падумай, я не хвалюся.
Ты не хвалойся,
ніхто не дазнаецца.
Помніш, як мы не паверылі з раніцы:
дзесяць за ноч!

У школе вучыўся заўжды на выдатна.
Потым скаціўся.
Толькі ў каханні з табой вучань здатны,
як загасціўся.

Лішнія

Як бы там ні было, а ўсе лішнія.
Нават самыя блізкія — лішнія.
І свае, і чужыя, і іншыя —
усе лішнія.

Што належыць дваім (ці належала),
што абодвум баліць ранай свежаю,
і крывёй, а не сокам ад вішні —
усе лішнія.

А хто з бутэлькі джына
з нас выпусціў паветрам?
Ты кажаш, я да Джыма
падобны, што з партрэта.

А вочы твае будуць
сачыць за мной усюды.